

Rute 31 – fra Molbjerg til Aalborg

Skrevet 1994 af Bente Frentrup Nielson, opvokset på ejendommen ”Lykkegård” i Molbjerg

Ejendommen ”Lykkegård” i Molbjerg malet 1972 af Niels Chr. Nielsen, Øster Hornum

Min søn og jeg kørte forleden hjemad fra Nibe til Svenstrup. En af vores yndlingsafstikkere er den lille landsby Tostrup. Ikke at vi kender nogen eller har ærinde der, men der er noget ur-agtigt over dette landskab med de store bakker og åen, der bugter sig i dalen.

Det vidner om de enorme kræfter, med hvilke ismasserne skurede hen over landet for årtusinder siden. Dertil kommer, at min farmors fødehjem er den gård, der ligger nærmest vadestedet, den med gult stuehus og rødt tag.

Man kan tænke tilbage til 1880’erne og ’90’erne, da disse husmandsbørn, min farmor ikke undtaget, tidligt kom ud at tjene. Vogtede gæs, lærte at malke køer, slagte får, sprede møg, høste, sylte og bage. En barsk hverdag for et barn, synes vi i dag.

Altså en lille slægtshistorisk afstikker, som inspirerede mig til at skrive om den busrute, jeg gennem fire år kom til at kende helt ned i detaljen, og som blandt andet gik gennem Tostrup.

Rutebil på landevejen omkring 1960

Det, vi i dag kalder oplandsbusserne, hed førhen slet og ret: Rutebilen. Busser var nogle, der kørte inde i byen uden nogen sinde at komme ud af den. Og hvis chauffører ikke vidste, hvem der stod på hvor, og hvem der skulle af hvornår. Næh, Rute 31 var noget andet.

Rute 31 gik mellem Nibe og Aalborg. Når jeg skulle til Aalborg stod jeg på i Molbjerg ved enden af det, der i dag hedder Molbjergvej.

Rutebilen kom fra Nibe ad Hobrovej og drejede til venstre i krydset mod Svenstrup, lige inden Frenstrupgård. Derfra kørte den til Godthåb og drejede til venstre efter kirken, ved forsamlingshuset. Herefter gik det gennem Tostrup, Frejlev, Drastrup, Skalborg med endestation i Aalborg.

Af chaufførerne husker jeg især Johannes, Svend og Børge. Man kunne trygt sætte sig til at sove efter en lang dags studier på konservatoriet – de skulle nok vække én når man skulle af. Havde en ung passager smuglet en is eller pølse med ind på bagsædet, blev vedkommende beordret uden for og fortære maden færdig. Alt imens chaufføren tålmodigt ventede.

Bente og de andre i 5. klasse på Øster Hornum Skole 1959 med lærer Franz Julius ved katederet

Jeg havde lagt landsbyskolens 7. klasse bag mig for at studere musik på konservatoriet. En verden for sig, som jeg – i alt fald på denne rute – var alene om at være på vej til.

Af og til strejfede tanken mig, hvordan det mon var stadig at gå i skole. Skulle man alligevel have fulgt lærernes, Franz Julius og Henry Sørensens, og familiens råd om at fortsætte?

Nej, noget nyt måtte ske, og størstedelen af en klasse forlod, endnu på det tidspunkt, skolen efter de syv år. Og når man nu sad henne i skolen med hovedet fuldt af musik i stedet for regning, så ...

Orglet i Øster Hornum Kirke

Jeg tænker også på den dag, jeg bestod optagelsesprøven til konservatoriet. Rektor lod mig vide, at forude lå seks-syv års studier, og at der skulle hænges i! Målet skulle nås, og jeg cyklede dagligt til nærmeste kirke, Øster Hornum, for at øve.

Prøvede at trodse kulden om vinteren med et elektrisk varmeapparat, der stegte mig på den ene side, mens der dannedes rim på den anden. Siddekomforten var så som så. Orgelbænken var fastgjort til gulvet, jeg måtte strække arme for at nå klaviaturet, og der skulle bruges benkræfter for at trykke pedaltangenterne ned.

Men om søndagen var der varme, som så kunne reparere lidt på ugens "skader": Hold i ryggen, stive fingre. Men hvad gjorde det, når jeg om kort tid fik lov at spille til gudstjeneste!

Sognepræst Knud Knudsen, violinisten Anker Buch og organist Bente Frendrup i forbindelse med en julekoncert i Øster Hornum Kirke 19. december 1968

Jeg "vågner" ved at rutebilen holder. En ældre herre med hat, stok og urkæde stiger på. Han skal sikkert på Kvægtorvet. Hvis han da ikke falder for fristelsen til at købe et tv i stedet for en ko! Lige som min morfar gjorde. Næste stop er en gammel dame, som skal have hjælp til at stige op.

Jeg kigger ud og, undskyld mig, også ind! Rute 31 holdt vindue til vindue med huse og gårde. Af aktiviteter omkring disse kunne jeg ikke undgå at se, hvem der havde storvask, hvem der nu fik installeret badeværelse, byggede til osv.

I julemåneden skinnede julestadsen ud af vinduerne. Kigger diskret ud af øjenkrogen, naturligvis, man var (og er) vel et høfligt menneske!

Bente spiller på flyglet i 1969 – malet af Nils Chr. Nielsen fra Øster Hornum, der har malet efter et fotografi

soner. Et kursus for unge piger, forstås. Vi lærte skam at partere gris, lave spændende retter og benytte de moderne elektriske hjælpemidler.

Her stod de sidste passagerer som regel på, og herfra kørte bybusserne. I dem stod man ikke af henne ved chaufføren og sagde pænt farvel, men trykkede på en knap og stod af bagside. Vi nærmede os målet, for mit vedkommende konservatoriet, en stor, gammel herskabsvilla på Hobrovej, der i 1965 måtte vige for krydset Kong Christians Allé/Østre Allé.

Bente som 7-årig er begyndt at gå til klaverundervisning i Nibe – her ved klaveret hjemme i Molbjerg

Min første klaverlærer var organist ved Nibe og Vokslev Kirker, Gudrun Schou-Andersen. Hun var uddannet på Det kgl. danske Musikkonservatorium både som organist og pianist.

I løbet af de fire år kom andre chauffører ind i billedet, som bestemt også var flinke, men hvis navne jeg aldrig lærte at kende. Opbruddet fra land til by accelererede. Kørekort og bil betød frihed til at bevæge sig hen, hvor og når man ville. Det var vi mange, der fandt ud af. Dermed skrumpede passagergrundlaget ind, og ruten blev nedlagt, hvornår står mig ikke helt klart. Fra

Nu zig-zagger vi ned mod Tostrup og gør holdt uden for brugsen. Hvordan mon sortimentet var i farmors barndom? Jeg kigger om brugsens hjørne ned til "hendes hus", som endnu dengang havde stråtag. Alt imens chaufføren lægger af og på. Store kasser, små kasser. Hvad mon de indeholder? Alt lige fra telefonbrusere til levende kyllinger?

Hjulene sætter sig i gang, vi drejer skarpt til højre og kører forbi, tror jeg nok, den tidligere skole, hvor farmor gik et par dage om ugen eller tre. Hvis hun ellers fik lov i høsttiden.

Jo mere vi nærmede os Aalborg, jo mere udvaskedes den enkelte landsbys særpræg. Dog følte jeg mig helt hjemme i Skalborg, for der lå dyrskuepladsen, hvor jeg var, og stadig er, fast gæst. Men den så underlig tom ud uden dyr, maskiner, stande, musik og gøgl. Så var der "Skalborggård", hvor jeg i min sparsomme fritid gik til husholdning et par sæ-

den ene dag til den anden lagde jeg Rute 31 og Johannes og Svend bag mig. I 1966. Strøg hver dags optakt og coda.

Mærkeligt at det lille besøg i Tostrup sammen med min søn drev mig til at nedfælde disse betragtninger. Næste gang nøjes vi ikke med at se på naturen fra bilsædet. Vi tager gummistøvler på og går ud i den, helt ned til vadestedet og ”min farmors hus” – og op i bakkerne.

Busruter blev nedlagt efterhånden som flere og flere fik egen bil. Her er det Bentes forældre, der kort før 1960 købte denne Wauxhall Velox

Vel hjemme igen kan vi så kaste et blik på to platter, der hænger på væggen. Som min farmor købte i Tostrup Brugs for 100 år siden.

Farmors platter købt i Tostrup Brugs for over 100 år siden